

РЕШЕНИЕ

№ 21209

гр. София, 19.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 17.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3726** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 154, ал.5 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ).

Образувано е по жалба от Н. К. К. срещу Отказ № 230000-5063/21.03.2025г. за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, издаден от Началника на 06 РУ при СДВР. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, като постановен при липса на мотиви, в нарушение на материалния закон, както и при допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила. Моли съда да отмени оспореното решение и да му присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. А. поддържа жалбата по изложените в нея съображения, като в допълнение сочи, че доверителят му е разполагал с разрешение за носене и употреба на оръжие със срок на валидност е бил към до октомври 2023г. Счита, че доколкото преди това е било издадено разрешително за оръжие за самоотбрана, то е обосновано със същите мотиви, с които е обосновано и това искане.

Ответникът – Началник на 06 РУ към СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения административен акт е започнало със заявление с вх.

№ 142400-341/19.01.2025г. по описа на 06 РУ – СДВР за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие за самоотбрана, депозирано от оспорващия до началника на 06 РУ - СДВР. Към преписката са приложени: Медицинско удостоверение № 960 от 27.01.2025г. от Център за психично здраве „Проф. Н. Ш.“, че не се установяват психични заболявания на лицето към момента на прегледа и, че не се води на диспансерен отчет; електронна справка за съдимост от 20.02.2025г., с отбелязване, че лицето не е осъждано; удостоверение вх. № SIP-924/04.02.2025г. от НСлС, че към момента на издаването няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства срещу оспорващия; декларации по чл. 87, ал. 1, т. 4 от ЗОБВВПИ и по чл. 98 от ЗОБВВПИ; протокол за доброволно предаване на оръжие; Постановление от 06.12.2024г. по пр.пр. № 2695/2023г., с който се постановява връщане на оръжието на Н. К. К.; квитанция за извършено плащане на такса.

Видно от докладна записка от 04.02.2025г. на младши полицейски инспектор С. при посещение на адреса на жалбоподателя, е установено, че същият живее на адреса. Няма данни да страда от психическо разстройство, не е нарушавал обществения ред, не е влизал в пререкания със съседи, не злоупотребява с алкохолни напитки и не употребява наркотични вещества. Не се води на отчет като психично болен и няма данни да общува с лица от криминалния контингент.

Във връзка с постъпилото искане, след направени справки и извършени проверки, от докладна записка с рег. № 230р-8892/26.02.2025г. става ясно, че огнестрелното оръжие на жалбоподателя е иззето с протокол за доброволно предаване от 26.01.2023г. във връзка с ДП № 175/2023г. по описа на 06 РУ-СДВР. От извършените проверки в ДНСП-КОС и И. „Справки“ става ясно, че лицето е задържано в 06 РУ-СДВР по чл. 144, ал. 3, т. 3 от НК – закана в условията на домашно насилие. По данни от ДЗ на ТП, жалбоподателят няма издадени ограничителни заповеди. С докладната записка е предложено началника на 06 РУ-СДРВ да вземе отношение по компетентност.

Жалбоподателят е уведомен с писмо с рег. № 230000-3973 от 05.03.2025г. на началника на 06 РУ – СДВР за констатирани непълноти съгласно чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ и на основание чл. 83, ал. 2, т. 1 от ЗОБВВПИ му е даден 30-дневен срок да отстрани пропуските.

В указания му срок Н. К. К. е депозирал възражение с вх. № 142000-837/12.03.2025г. В него е посочил, че огнестрелното оръжие му е необходимо за самоотбрана. Като собственик и управител на фирма „Ремабо“ ООД, с оглед осъществяването на дейността на дружеството се налага да тегли, пренася и внася големи парични суми и именно това е причината, поради която иска да носи и съхранява оръжие. Към възражението прилага и банково извлечение на сумите, които е теглил.

С оспорения Отказ № 230000-5063/21.03.2025г. за издаване на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие за самоотбрана, издаден от Началника на 06 РУ при СДВР, на основание чл. 58, ал. 1, т. 10, вр. с чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ е отказано да бъде дадено исканото разрешение. А. е, че посочените от жалбоподателя мотиви не обосновават необходимостта и нуждата от носене и употреба на огнестрелно оръжие, доколкото не са представени доказателства относно съществуваща потенциална опасност за живота и здравето на същото лице. Самоотбраната предполага реална опасност от посегателства, която може да бъде избегната или преодоляна по друг начин, каквато опасност също не е обоснована от жалбоподателя. Посочено е, че въведения от закона разрешителен режим изисква установяването на категорична необходимост от носенето на огнестрелно оръжие, наличието на сериозни и уважителни причини, тъй като дейностите с огнестрелно оръжие и боеприпасите за него са източник с риск на обществена опасност. Прието е, че представените мотиви и доводи за потенциални опасности не са релевантни на депозираното заявление, доколкото хипотетичната опасност, налагаща самоотбрана съществува за всеки член на обществото.

Отказът е връчен на оспорващия на 25.03.2025г. Същият е обжалван в срок по съдебен ред с жалба от 31.03.2025г.

По делото, като доказателство е приложена административната преписка в цялост, както и допълнително представените писмени доказателства от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – началника на 06 РУ - СДВР, в изпълнение на правомощията му, съгласно разпоредбата на чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ. Същият съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т.ч. фактически и правни основания за постановяването му.

При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Оспорващият е уведомен за констатираните непълноти и/или несъответствия на подадените документи с изискванията на закона и съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ административният орган е дал 30-дневен срок за отстраняването им.

Оспореното решение съответства на материално-правните разпоредби и на целта на закона.

ЗОБВВПИ въвежда изключително строг разрешителен режим на посочените в него дейности с взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, с оглед опасността, която представляват самите те и дейностите с тях, поради което за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от придобиване на оръжие. В чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ са посочени обстоятелствата, при които не се издава разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия.

По делото не се спори, че по отношение на Н. К. не са налице отрицателните предпоставки на чл. 58, ал. 1, т. 1-9 ЗОБВВПИ. Спорът е по отношение наличието на предпоставката по т. 10 - основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Следователно физическото лице, което иска разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие за самоотбрана трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, които да обосноват несъмнено извод, че неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси. Само наличието на такава нужда, представлява за законодателя основание да се разреши на физическо лице придобиването и притежанието на огнестрелно оръжие.

В настоящият случай Н. К. като физическо лице е посочил в заявлението си, че иска да поднови разрешението си за съхранение и/или носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, като конкретизира в депозираните възражения, че искането е с цел осигуряване на защита, с оглед дейността, която осъществява дружеството му, а именно теглене, пренасяне и внасяне на големи парични суми.

Обстоятелството, което се излага от жалбоподателя, че веднъж вече е издадено разрешение за носене и съхранение на късоцевно огнестрелно оръжие, не обвързва административния орган да го поднови, а следва да провери налице ли са визираните в закона положителни предпоставки и липса на отрицателни предпоставки. В тежест на заявителя е да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него,

от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаване на исканото разрешение. В подаденото заявление липсват заявени обстоятелства, сочещи на данни за конкретна необходимост.

Съгласно уредбата на режима за придобиване на огнестрелни оръжия в ЗОБВВПИ тази дейност подлежи на разрешителен, а не на регистрационен режим, като преценката за това дали са спазени условията, и особено необходимостта от притежаване на оръжие, е на компетентния административен орган, който действа при условията на оперативна самостоятелност. Преценката е индивидуална и във всеки отделен случай следва да бъде отчетено дали има доказана и съществена необходимост за придобиване от дадено лице на оръжие, както и тя да оправдава риска, който произтича от самия факт на притежаването му от цивилно лице. В настоящия случай тази необходимост не е надлежно и убедително доказана.

За да се обоснове нужда в тази насока, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване или опасността да е реална и постоянна, а е достатъчно съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. В тази връзка, извод за потенциална опасност може да бъде направен при наличие на заявени и надлежно установени факти, поставили в състояние на заплаха личността или имуществото на лицето или на негови близки хора. В конкретния случай изложените от жалбоподателя, както в заявлението, така и във възражението му, факти и обстоятелства не навеждат на извод, че същият е заплашен в качеството си физическо лице повече от всички останали граждани на обществото.

Не се представят и доказателства за съществуването на тази конкретна необходимост, а изложените мотиви са възможни хипотези на настъпването на дадени обстоятелства. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона, за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Както се посочи по-горе, необходимостта от осигуряване на самоотбрана следва да е обвързана с конкретна, пряка и достатъчно сериозна опасност от посегателства срещу живота, здравето или имуществото на заявителя. Такава непосредствена и тежка заплаха за него, която да оправдава повишения риск от притежаване и носене на огнестрелно оръжие, не се установи в настоящия случай.

Осъществяването на правнорегламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високия риск от обществена опасност, не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват изложените от жалбоподателя аргументи. Доводите за потенциална опасност, изложени от жалбоподателя и в заявлението му, и в жалбата му, не могат да обосноват по несъмнен начин необходимостта от самоотбрана. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето и целостта на неговото имущество към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие към този момент не е доказана. В случая оспорваният не доказва наличието на основателна причина за придобиване на късоцевно оръжие за граждански цели.

При издаване на оспорения отказ не е нарушен принципът на съразмерност, визиран в чл. 6 от АПК, тъй като административният орган е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно, справедливо и в съответствие с материалния закон.

Предвид всичко изложено, съдът намира, че жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1

от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното Административен съд София - град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от Н. К. К. Отказ № 230000-5063/21.03.2025г. за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, издаден от Началника на 06 РУ при СДВР.

ОСЪЖДА Н. К. К., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: